

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15 — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἐργασίον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Ὁδ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π.μ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ.

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ σχολαστικώτερου τῶν διπλωματῶν, οὓς εἶδεν ἡ ὑφήλιος, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὸ ζήτημά μας ἐπὶ τέλους ἐγεινεν ἐπιστήμη, διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ὁποίας ἡ Εὐρώπη ἀπεράσισε νὰ σταλοῦν ἐπὶ τούτῳ ἐπιστήμονες — ὄχι διπλωμάται — ἵνα σπουδάσουν ἐπιτοπίως τὸ ζήτημα τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐπιστῆμαι εἶνε ἀτελεῦττοι, ἀτελεῦττον θὰ εἶναι καὶ τὸ ζήτημα.

Ἐξ ἔθνικῆς φιλοτιμίας πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν νέαν αὐτὴν ἔδραν εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας.

Παρακαλοῦμεν ἐπομένως τὸν κ. Αὐγερινὸν νὰ διορίσῃ καθηγητὴν εἰς τὴν νεοσύστατον ἔδραν τὸν κ. Δηλιγιάννην.

Διάδοχον δὲ τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἰς τὴν θέσιν ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ διορίσῃ τὸν κ. Κρέμον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Λέγεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν φόβου ὁ δεινότερος μαθηματικὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ οὔτε μίαν πρόσθεσιν.

Κίνδυνος λοιπὸν ἐπίκειται μήπως καὶ ὁ κ. Κουμουνοῦρος, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φόβου τῆς πτώσεώς του εὐρισκόμενος, πηγαίνων νὰ κάμῃ πρόσθεσιν, κάμῃ ἀφαιρέσεις.

Ἡ συγγραφικὴ ἐν Ἀθήναις ἔκαμε πολὺ ὑψηλὰ βήματα. Μετὰ τὸ ἐν τῇ Ἐστία ἄρθρον τῆς Βασιλίσσης, εἶχομεν ποίημα τοῦ κ. Σκουλοῦδη ἐν τῷ Παρθενῶνι.

Πληροφορούμεθα δὲ ὅτι προσεχῶς θέλουσι γράφει τὰ ἐξῆς ὑψηλὰ πρόσωπα περὶ τῶν ἐξῆς ὑψηλῶν θεμάτων:

Ὁ κ. Χαδζηπέτρος, *Περὶ διαχειρίσεως ἀνακτόρων.*

Ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης, κωμωδίαν, ὑπὸ τὸν τίτλον *Πῶς τελειώνει πέντε μηνῶν διπλωματία εἰς ἓνα ἄρραβῶνα.*

Ὁ κ. Τσιγγῆς, *Περὶ συνομολογήσεως κερδοσκοπικῶν δανείων διὰ συνεταιρισμοῦ καὶ κοινῶν.*

Ὁ κ. Ψόχας, *Περὶ μετασχηματισμοῦ τῶν νερῶν τοῦ δήμου εἰς ἀσύδοτα ὑποβρύχια.*

Ὁ κ. Νεγροπόντης, *Περὶ εὐγλωττίας, σιτηρῶν, Γλάστρων καὶ ἀχόρων.*

Εἰς τρικουπικὸς ὠμίλει μετ' ἀγανακτήσεως περὶ τῆς ἀ' Ἐφημερίδος διότι ἐζήτηε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κ. Τρικουπὴν ἐν ἄρθρον δημοσιευθὲν ἐν τῷ «Ἀνατολικῷ Κήρυκι» Κωνσταντινουπόλεως.

Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν :

— Αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ ἴστανται ὑψηλά!

— Καὶ τότε, ἐρωτᾷ ἕτερος μετ' ἀπορίας, πῶς θὰ τῆς διαβάζουμε ;

Ὁ κ. Θελασσινὸς (Τερνῶ) ἀναχωρεῖ, ὡς μανθάνομεν, ἀφοῦ συνδιήλλαξε ὅλον τὸ ἀθηναϊκὸν Ἀϊ-Λαίφ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅτι δύναται γαριάς ὦν νὰ προσκαλῆ οἰκογενείας.

Τὸ ἄστρον τοῦ κ. Θελασσινοῦ ἐν Ἀθήναις ἦτο χρυσοῦν καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὅλα τὸν κύνθησεν.

Εἰσέβαλεν ὡς ζένος καὶ φεύγει ὡς ἐγχώριος.

Αὐτὰ ἔχουν οἱ κατακτηταί.

Ἐπὶ τέλους οἱ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς σχολῆς θ' ἀκούσωσι καὶ αὐτοὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα θαρβινισμοῦ, ἀφοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη ἐχάλασε κόσμος περὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.

Καὶ αὐτὸ τὸ δρεῖλουν εἰς τὴν ἀληθῆ παιδείαν καὶ τὸν φιλοπρόδοον ζῆλον τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσιολογίας κ. Ζωχιοῦ.

Ἐπειδὴ συνήθως οἱ νεοκράται εἶναι ἀμαθεῖς ἄνθρωποι νομίζουσι ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν εἶναι νὰ κρατοῦν τὸ νερό, καὶ νὰ στεροῦν οὕτω ὕδατος πολλὰς οἰκίας καὶ ξενοδοχεῖα.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὸν κ. Δήμαρχον νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά των καὶ νὰ τοὺς βαπτίσῃ *κεροχούτας.*

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΔΥΟ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

— Καλέ, με τὰ σωστά σου δὲν θὰ δεχθῆς ἐφέτος ;
 — Μὲ τὰ σωστά μου.
 — Γιατί ;
 — Γιατί δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ δίνω χοροὺς καὶ σουαρέδες
 χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, Νττουτοῦ μου !
 — Θέλεις, φιλιτάτη μου, νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ καλῆτερα ;
 Δὲν ἔννοῶ νὰ χοροπηδοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ξεμυαλισμένοι στὸ
 σπῆτι μου καὶ ἔπειτα νὰ προτιμοῦν γιὰ νύφαις ὅλα τὰ ξέ-
 να καλαποδόμουτρα ποῦ μᾶς ἔρχονται στὰς Ἀθήνας, γιατί
 ἔχουν χονδραῖς προίκας καὶ ν' ἀφίνουν τόσα καὶ τόσα εἰ-
 μορφα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, γιατί δὲν ἔχουν χονδραῖς
 προίκας.

— Καυμένη ἔχεις δίκαιο. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σκοπεύω νὰ
 κάμω ἐφέτος. Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Νὰ χοροπηδοῦν δέκα χρόνια
 στὰ σπῆτιά μας καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μὴ ζητήσῃ οὔτε
 τὴν κόρην σου, οὔτε καμμὶ ἀπὸ τῆς δύο ἰδικαῖς μου, ποῦ
 καὶ ὁμορφαις εἶναι καὶ προίκα ἔχουν καὶ ἀνατροφή καὶ κα-
 λαῖς νοικοκυραῖς εἶναι ;

Μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον παραταθέντα ὑπὸ τῶν δύο
 δεσποινῶν ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἀπεφασίσθη κοινῆ βουλή
 τὸ κλείσιμον τῶν δύο σαλονιῶν.

Ἐχομεν δὲ πλῆθος ἄλλων ἐπιστολῶν, δι' οὓ μᾶς ἀναγ-
 γέλλεται ὅτι καὶ ἄλλα σαλόνια θὰ κλείσουν ἐὰν δὲν ἀπο-
 φασίσουν οἱ κύριοι νυμφοθηραὶ νὰ κάμουν ἐπὶ τέλους τὴν
 πολῦτιμον ἐκλογὴν των.

Τρέχα-γύρευε.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Κύριε **Μὴ Χάνεσαι.**

Μεταξὺ παλαιῶν ἐφημερίδων ἀναδιφῶν, εὑρον τὸ ἐξῆς
 ἀριστούργημα, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς ἀφιέρου εἰς τὴν Μοῦσαν
 τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου. Τοὺς στίχους τούτους σὺ ;
 τοὺς στέλλω ὡς ἔχοντας λίαν σύγχρονον ἐνδιαφέρον.

Ἴδου οἱ στίχοι :

*Εἶσαι χαρίτων πέλαγος καὶ πόρτος ἡδυτήτων,
 Εἶσ' εὐγενείας ἄβυσσος, ὠκεανὸς μαγείας,
 Μαγείας εἶσαι πέλαγος καὶ ἄβυσσος χαρίτων,
 Τῶν ἡδυτήτων πέλαγος καὶ πόρτος εὐγενείας.*

Τούτέστιν, ἤρουν, δηλαδὴ, ἐν ἄλλοις λόγοις, ἦτοι
 Ἡ Ἀφροδίτη εἶσαι σὺ, σὺ εἶσ' ἢ Ἀφροδίτη.

Φιρδουσῆς

ΕΠΙΣΟΔΕΙΟΝ ΜΙΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ.

Ὁ κ. Τσιγγρὸς εἶναι ὁ Σουλτάνος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ πᾶ-
 σαν δευτέραν.

Οἱ προσκεκλημένοι του δι' αὐτὸν εἶναι συρφετὸς τσιμ-
 πουκτσῆδων, σαλεπτσῆδων, καφετζῆδων, ὀδαλισκῶν.

Ὁ Σουλτάνος νυστάζει ἐνίοτε περὶ τὴν 12ην. Ἐννοεῖ λοι-
 πὸν ὁ συρφετὸς νὰ τὸ νοιώσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τοῦ ἀδειάζῃ
 τὴν γωνιά.

Συνήθως εὐπειθέστατος ὁ συρφετὸς τὸ ἔννοεῖ καὶ φεύγει.
 Μίαν δευτέραν δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἔννοησῃ. Ὁ δὲ Σουλ-
 τάνος ἐγείρεται ὀργίλος, πλησιάζει τὸ κλειδοκώμβalon, σβύ-
 νει τὰ κηρία, ἀπωθεῖ τὸν παίζοντα καὶ μένει τὸ κοιλιδιῶν
 en l' air.

Ὁ συρφετὸς, ὡς παιδί τὸ ὁποῖον ἐτιμώρησεν ἡ μαμά του,
 φεύγει ἕνας ἕνας.

Ἀλλὰ μία κυρία εἶχε διατάξει τὸν ἀμαξηλάτην της νὰ
 ἔλθῃ εἰς τὰς δύο.

Τί νὰ κάμῃ ;

— Νὰ σᾶς στείλω ἐγὼ μίαν ἀμαξιν ; τῆ λέγει εἰς φίλος.

— Μὰ τί θὰ πληρόνουμε καὶ διπλᾶ ἀμαξιτικά ;

Νὰ μείνῃ ; Πῶς νὰ μείνῃ ; Διὰ νὰ μεταφράσῃ ὁ κ. Βλά-
 χος καμμίαν ἄλλην κωμωδίαν ; Γάμος ἔνεκα ἀμάξης ;

Ἐπὶ τέλους φεύγει διὰ φιλικῆς ἀμάξης, ἀλλὰ κατορθώνει
 καὶ ἀνευρίσκει τὸν ἀμαξηλάτην της τὸν ὁποῖον στέλλει ἀ-
 κριβῶς εἰς τὰς 2 νὰ μεταβῇ εἰς τοῦ κ. Τσιγγρῶ καὶ νὰ θο-
 ρυθῆσῃ ὅσον μπορέσῃ κτυπῶν τὴν θύραν.

Ὁ κ. Τσιγγρὸς ἀπὸ τοῦ παραθύρου του μὲ λευκὸν σκου-
 φον, πεσόντα κατὰ γῆς ἐκ φούρκας, ὑβρίζει εἰς γλώσσαν
 χαδισσοχανίτικη.

Εἰκόν.

ΤΡΙΑ Κ' ΕΝΑ.

Λένε πῶς ὁ θεὸς μας σ' ἔπλασ' ἀπὸ μένα,
 Ἄφου ξεκόλλησ' ἀπὸ πάνω μου μίαν σπάλα !
 Μὲ τῶνά μου τετάρτι ἔπλασε ἐσένα
 Κι' ἄφησε καὶ σὲ μένανε τὰ τρία ἄλλα.

Ὅς βλέπεις ἐκουσούρεψε καὶ σὲ καὶ μένα
 Κι' ἀπὸ ἀκέραιο ἔκαμ' ἕνα κι' ἄλλο κλάσμα,
 Αἶ ! τῶρα δὲν ἐνόηουμε τὰ τρία κ' ἕνα,
 Κ' ἔτσι, κ' οἱ δύο νὰ γίνωμ' ἕνα τέλειο πλάσμα ;

De Cock.

ΜΕΓΑ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

Εἰς τοῦ Κ. ΠΑΝΑΥΛΗ,

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ
 καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

ΧΙΛΙΑ ΕἰΔΗ ΠΡΟΣΩΠΙΩΝ,

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΕΦΘΗΝΙΑ.